

Հովհաննես Թումանյան

Պատրանք

Վեր է կացել էն սարում
Մեր Չալակը իր թևից.
Գրնում է մութ անտառում,
Քաջ ախպերըս ետևից:

Ջրնգում են նրբանք խոր
Էն անտառում կուսական.
Ես կանչում են նորից նոր,
Ինձ թրվում է, թե կրգան...

Ջո՛ւր... վաղուց են, ա՛խ, նրբանք

Մեր սարերից գրնացել.
Էն զիլ ձեներն են մենակ
Իմ ականջում մընացել...

1918